

INGEBORG DIJKSTRA (46) werkt op verschillende scholen in Maastricht. Sinds ruim een jaar is zij verbonden aan de Emile Weslyschool.

“Een tijdje terug ging ik op huisbezoek bij een leerling. Toen ik aanbelde, twijfelde ik of ik aan het goede adres was: de naam bij de deur klopte niet. Bleek dat het naambordje van de vorige bewoner nog steeds bij de deur hing. Zo hoopte het gezin de deurwaarders te ontlopen. Een ander gezin had een zoon die dyslectisch was, maar niet ernstig genoeg om voor een vergoeding van de behandeling in aanmerking te komen. De ouders hebben het rapport in de la gelegd en er niets mee gedaan. Er was simpelweg geen geld om zelf een behandeling te betalen. Na een scheiding of ontslag kan het snel gaan, ook omdat veel mensen voor de kinderen proberen zo lang mogelijk in het oude huis te blijven, terwijl ze de lasten niet meer kunnen opbrengen. Aan de buitenkant is het vaak niet te merken. Mensen kunnen er prima verzorgd uitzien en in een mooi huis wonen, maar binnen op plastic kampeerstoelen zitten. Zo is me een moeder bijgebleven die na schooltijd in de klas bleef dralen. Ik dacht dat ze iets wilde vragen over een rapport of toetsresultaat. Pas toen iedereen weg was, kwam de aap uit de mouw. ‘Jij hebt zelf toch ook drie kinderen?’ vroeg ze. ‘Zou ik misschien de kleren mogen hebben waar ze uit zijn gegroeid?’ Dit was een moeder van wie ik zo’n vraag niet had verwacht. Zij en haar kinderen zagen er altijd goed verzorgd uit, maar blijkbaar waren er torenhoge schulden. Hoe hoog moet de nood wel niet zijn om de juf van je kind zoiets te vragen?”

‘Die moeder vroeg de afdankertjes van mijn kinderen’

